

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLICATION ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видане Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, міжнародного в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Манітоба.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ЗАЛІЗНОДОРОЖНИКИ -- СТАВАЙТЕ НА ШЛЯХ БОРОТЬБИ

Дуже часто ми вказуємо на те, що буржуазія старается звалити весь тягар економічної кризи на плечі працюючих. Простіше мовою це значить, що капіталісти стараються затримати свої величезні зиски через посилення визиску трудящих, через утиснення платні робітників, прискорення темпу праці, підвищення податків тощо. А для робітника та його родини це значить менше хліба, менше одягу, менше топлива, а тимчасовим побільшення слабості, й злиднів. Чи є така частина Канади, така індустрія, така фабрика, де робітники не зазнали б отого "звалення тягару кризи" на своїй власній шкурі? А все для того, щоб пани власники не втратили своїх зисків, щоб вони могли надалі збивати мільйони Доларів з робітничої праці та злиднів.

НАСТУП НА ПЛАТНЮ ЗАЛІЗНОДОРОЖНИКІВ.

Зараз сіпярська й сенаєрська компанії проголосили зниження платні всім робітникам, занятим на потягах, на десять відсотків. Це незважаючи на те, що через систему розподілу праці (краще сказати "рівного розподілу безробіття") й так залізнодорожники не працювали повного тижня, отже тим самим їхня платня була куди менша. Це незважаючи на те, що ціни на товари життєвої необхідності не понизилися, а навпаки, деякі навіть зросли. Це незважаючи на те, що робітничі платні приходяться платити більше податку на свою хатину, чи ренту за кімнату, ніж передтим. Це незважаючи на те, що капіталістичні зиски не понизилися, бо навіть буржуазна статистика показує, що, напр., цюгоричний прихід сіпярської компанії зростає минулорічному, а за останніх п'ять років "бідний" сіпяр виплатив \$167.000.000 в дивідендах.

Залізнодорожники не можуть прийняти цю знижку платні. Просто немає вже куди давати себе так беззастидно грабувати. На цю спробу ще даліше понизити їхній життєвий рівень, вони повинні відповісти найсильнішою зброєю, що мається в їхніх руках — генеральним страйком усіх залізнодорожників Канади.

РЕФОРМІСТИ ЗРАДЖУЮТЬ ІТЕРЕСИ РОБІТНИКІВ.

Залізнодорожники є організовані, частина в Канадському Братстві Залізнодорожних Робітників, а частина в Американській Федерації Праці. Ці юнії обидві реформістичні й реакційні. По своїй формі вони не здатні об'єднати робітників до спільної страйкової акції, поскільки вони побудовані на фаховій ("кредит") базі, що розділює робітників по заняттях. Трейд-юніонна бюрократія від ряду років провадить політику викидання найвдатніших бойових робітників з юнії, щоб придушити всяку ініціативу знизу. Лідери цих юній скрайно реакційні, близько зв'язані з капіталістами та буржуазним урядом і сподіваються від них бойової акції проти теперішньої знижки було б безглуздом.

Якраз в теперішньому положенні вони виявили якнайякравніше свій протиробітничий характер. Заява про знижку платні була зроблена вже поверх місяця тому назад. Відчуваючи глибоке супротивлення маси своїх же членів до цього наступу на їхній життєвий рівень, верхушка "добилась" встановлення "борд оф консілейшн" який мав би розглянути справу. Це зроблено для того, щоб відвернути робітників від стремління до боротьби й наповнити їх надією, що це тіло (яке, між іншим, не має права вирішувати, а тільки дає свою опінію відносно цієї справи) може якись чудом їм допомогти. Заразом один із юнійних лідерів дав заяву до преси, що страйк — збрюч минулих часів і зараз цілком непридатна.

ЗАЛІЗНОДОРОЖНИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ СТРАЙКУ.

Як і треба було сподіватися, "борд оф консілейшн" знайшов, що знижка є цілком оправдана й робітники повинні її прийняти, поскільки компанії зараз знаходяться в тяжкому положенні (!) а робітники можуть прожити за менше грошей! Миув місяць на бачачах, а організації залізнодорожників не поробили ніяких притотувань до боротьби. Та й як їм було робити такі притотування, коли вони бояться всякої боротьби робітників як вогню й усі свої зусилля звертають якраз на те, щоб не допустити до страйку.

Що ж тепер? Референдум членства трейд-юній показав, що переважаюча більшість робітників категорично відмовляється прийняти знижку платні й уповноважує керівництво підприняти відповідні кроки до боротьби проти неї. Це значить, що членство дає юнійним бюрократам мандат викликати страйк. Ми можемо згорі сказати, що бюрократія зробить все можливе, щоб не допустити до страйку, а правдоподібно стараються добути часткової концесії від компанії, щоб тимчасово заспокоїти робітників доки загроза страйку не мине. А якщо під натиском рядового членства вони навіть викличуть страйк, то тільки для того, щоб його запродати в самому ході страйку.

ЛИШЕ БОЄВА АКЦІЯ РОБІТНИКІВ ПЕРЕМОЖЕ.

Залізнодорожникам нічого сподіватися від їхньої трейд-юнійної бюрократії. Ці панове є союзники капіталістів, вони

стоять на принципі класового співробітництва (то є, покороєння робітників капіталістами) й вони зараз роблять все можливе для здушення робітничої боротьби навіть ще доки вона почалась. Вей їхні фрази, відносно будим до боротьби проти зниження платні, мають як щіль притримати довір'я своїх членів до себе й віддати свою судбу в їхні руки. На ділі же коаний їх крок звернений на те, щоб не допустити до дійсної боротьби, а якщо під натиском мас вона таки розпадеться, щоб як мога більше послабити позиції робітників. Якщо мимо їхнього найкращого бажання залізнодорожники таки стануть на шлях страйкової боротьби, їхні лідери використають першу нагоду, щоб їх зрадити.

Чи з огляду на це залізнодорожні робітники повинні зараз прийти до висновку, що страйк неможливий? Навпаки, недавні страйки робітників в різних частинах Канади показують, що робітники можуть успішно боротися проти наступу на їхню платню, якщо на чолі цієї боротьби стоїть революційне керівництво, яке базується на активності й контролі мас і живає непохитної класової тактики в страйку. Хай недавні страйки в Монреалі, Вінніпегу, Алберті й Бритіш Колумбії, виграні під керівництвом ВЮЛ, послужать прикладом й надихненням для залізнодорожників. Страйк є не лише можливий, але й одинокий спосіб, яким залізнодорожники зможуть відбити атаку на їхній життєвий рівень.

ВЮЛ ЗАКЛИКАЄ ДО РІШУЧОЇ БОРОТЬБИ.

Залізнодорожники поведуть дійсну боротьбу проти знижки платні й зможуть перемогти, якщо вони не довіряться своїм реформістичним лідерам, а візьмуть ініціативу в свої власні руки й послудують за керівництвом ВЮЛ. Програма ВЮЛ відносно залізнодорожників слідує: створення об'єднаних комітетів рядових робітників з усіх секцій залізнодорожної індустрії для спільної боротьби проти знижки платні, прискорення темпу праці, часткової праці та "стегер систем"; домагання семигодинного робочого дня без знижки платні, повної платні для робітників, що працюють лише частину тижня і зв'язаний опір всякому втисненню платні.

Залізнодорожники! негайно приготуйтеся до рішучої боротьби проти ваших визискувачів, а заразом проти їхніх агентів в ваших рядах — реформістичних трейд-юнійних бюрократів. Створюйте свої власні органи боротьби — комітети всіх робітників, що працюють в індустрії. Будуйте групи ВЮЛ з членів обох реформістичних юній та з неорганізованих робітників. Робітничі цілі Канади зирко слідить за кожним кроком вашої боротьби.

АМЕРИКАНСЬКІ ІМПЕРІАЛІСТИ -- ЦЕ ПІДПАЛЮВАЧІ НОВОЇ ВІЙНИ

Американська буржуазія забули голови, мають намір, або принаймні сподіваються повернути його через нову імперіалістичну війну. Американська буржуазія нацьковує Японію на СРСР і цим пояснюють незручні маневри Стімсона і несподівана згідліртія Доса в Парижі. Але американський імперіалізм водичас намагається спровокувати й Радянський Союз. Підпалювачі війни не дуряться про вокації для того, щоб викликати конфлікт між СРСР і Японією з тим, щоб промислові та фінансові тузи Сполучених Держав могли вибитися з кризи, а американський імперіалізм міг зміцнити свої позиції за рахунок Японії на Тихому океані.

Не поцається. Хай пан Стімсон постарастеться раніш про те, щоб у спуску його дипломатичних поразок за останні роки був відзначений ще один провал антирадянських планів, що виникли в зв'язку з манджурським конфліктом.

СРСР не відступить від своєї твердої політики миру. Ця політика миру є наймогутніший засіб у боротьбі проти спроб імперіалістів розпалити нову війну.

Наша позиція ще раз покаже трудящим всяго світу, що найважливіший фактор зовнішньої політики імперіалізму, і особливо американського, є прагнення війни, як засобу вивільнення з кризи. Хай пам'ятають трудящі всіх країн, що по той бік океану підпалювачі та провокатори нової війни провадять тепер найгарячковішу роботу. Хай про це, перш за все, пам'ятають трудящі Америки.

Ми по-давньому викриваємо воєнні плани імперіалістів.

З "Правди".

В ДАНІЙ ЛІЦИТУЮТЬ СЕЛЯНСЬКІ ГОСПОДАРСТВА.

Економічна криза вдарила важко по селянах Данії. В перших дев'ятих місяцях цього року пішло в Данії 895 хліборобських господарств на ліквідацію. За той самий час минулого року було таких ліквідацій лише 216.

БОРОТЬБА МІЖ БУРЖУАЗИМ ТА ЧЕРВОНИМ КИТАЄМ.

Територія Радянського Китаю поширюється.

Всупереч початковим повідомленням буржуазної преси, що весь час співчутливо ставиться до буржуазного нанкінського уряду в Китаї, так звана третя кампанія Чан Кай-Ші проти китайської Червоної армії закінчилася цілковитою поразкою нанкінського війська.

Вей заявив Чан Кай-Ші про перемогу війська були лише свідомою обманом, розрахованою на те, щоб підтримати авторитет нанкінського уряду. Насправді Червона армія зуміла перейти у контр-наступ і завдати рязючого удару нанкінському урядовому війську.

Підчас першого нанкінського походу проти Червоної армії в січні цього року, Чан Кай-Ші мобілізував 200 тисячну армію. Операції проти червоних провадилися переважно в провінції Цзянсі. В цій провінції Червона армія має багато опорних пунктів, там діє радянський уряд. Але Червона армія провінції Цзянсі мала в січні лише 50 тисяч кельско-озброєних бійців. Не зважаючи на це, Червона армія перемогла нанкінців. Червона армія розтотрнула дві нанкінські дивізії, захопила в полон багато зброї, зокрема 20 тисяч рушниць, кілька сот кулеметів і багато гармат. Перемога Червоної армії підчас січневої кампанії пояснюється тим, що в тилу нанкінців діяли червоногвардійські та червоноповстанські загони, які весь час зводили навівесь всі стратегічні півни нанкінського командування.

Після провалу січневої експедиції організував Чан Кай-Ші у квітні нову експедицію, мобілізувавши 300 тисяч вояків, багато літаків, артилерії, тощо. Підчас квітневої протичервоної експедиції, китайська Червона армія значно зміцнилась, зокрема збільшилась її озброєність. Але цього озброєння було не досить, бо Червона армія не мала авіації, не мала артилерії. В додатку імперіалісти активно допомагали нанкінцям. Мимо того всяго, нанкінська

армія знову зазнала поразки. Червона армія знищила два корпуси нанкінців. Крім того, на бік Червоної армії перейшло кілька дивізій нанкінського війська.

Після квітневої експедиції уряд Чан Кай-Ші організував великий похід у серпні. Він мобілізував 1 мільйон війська проти 200 тисяч червоноармійців. Але ні поради німецьких генералів, ні технічна допомога американської й англійської флотії, ні французька авіація не врятували нанкінського уряду. Його військо масами переходило на бік Червоної армії. Третя кампанія, як усі попередні, закінчилася провалом.

Тепер після провалу серпневої експедиції радянська влада ще більше закріпила свої впливи в провінції Цзянсі. Червона армія і радянська влада поширюють під цю пору свій вплив на 300 повітів із загальної кількості 1200 повітів, що є в Китаї.

Чисельність Червоної армії становить 250 тисяч бійців. Крім того їй активно допомагає червоногвардійські загони в кількості 150 тисяч бійців і багато розпорюшених партізанських загонів, що їх кількість навіть нанкінські газети визначають у 500 тисяч чоловік.

Така ситуація тепер на фронті боротьби Радянського Китаю з нанкінським урядом. Червона китайська армія не тільки технічно озброєна і організовано зміцнена, щоб почати тепер широкий наступ проти нанкінського війська, але вона досить міцна, щоб витримати кожний наступ численної нанкінської армії.

Загострення кризи в Китаї в зв'язку з манджурськими подіями ще даліше поширює вплив радянської влади і червоної армії, не тільки між робітничтвом і селянством, але й між студентами, які бачуть, що лише встановлення радянської влади й червоної армії в усьому Китаї зможе врятувати його від нової розподілу імперіалістами.

"АВСТРО-МАРКСИЗМ" У БЕЗВИХОДІ

"Над нами тяжить нечувано гостра господарча криза. Сотні тисяч наших товаришів — безробітні. Через зменшення зарплатні й неповний робітничий тиждень дуже знижено життєвий рівень сотень тисяч людей. Маса зазнають лиха й потребують допомоги від своєї партії.

Але чи може партія їм допомогти? Господарча криза вляліє в цілому капіталістичному світі. Марно борються з нею уряди найбагатіших капіталістичних країн. Хіба ж можна подолати її в нашій так тісно зв'язаній із світовим господарством країні, коли ця криза триває далі навколо нас, у цілому капіталістичному господарстві?"

Такими словами, що виявляють безсилля та признання в банкрутстві, центральний орган австрійської соціал-демократії "А р б а й т е р-цайтунг" привітав цюгоричний партійтаг" (з'їзд), що відбувся 14—17 листопада в Граці. Перед цим з'їздом стояли два конкретні питання, що їх ніяк не можна було обминути: про безробіття і про Радянський Союз. Лишень, обидва ці питання не зв'язані одно з одним. Але на далі між ними є тісний зв'язок. Справа в тому, що маси раз-у-раз питають: — Чому Радянський Союз успішно поступає?

Ватажки австрійської соціал-демократії, чи то "австро-марксистів", орудують одним аргументом: на жаль, кажуть вони,

них виступів. Відміню від попередніх з'їздів "австро-марксистів" цього разу не ввели на вулицю великих мас робітничества. Правда, делегати здебільшого були ті самі партійні бюрократи, як і раніше, але вони зважили настрій мас. Вони знали, що дотеперішня їхня фразеологія вже ні до чого проти реальних фактів. Маса ставить конкретні питання і вимагають виразної відповіді.

Один делегат заявив на з'їзді, що вже майже не можна стримати мас. Вони кажуть: — 1927 року, після кривавих липневих днів, коли надзвичайно обурені проти клерикально-фашистської системи маси вимагали якнайзавзятішої боротьби, наші провідники казали нам, що тоді, коли капіталістична система була така міцна, стати до боротьби проти неї було б безглуздом. Мовляв, коли капіталістична система захищається, тоді нам легко буде завдати їй смертельного удару й створити соціалістичне суспільство... Тепер ми дійшли до того, що капіталістична система не тільки захищалася, а й цілком збанкрутувала. А що ж ми робимо? Ми шукаємо засобів, щоб допомогти цій прогнилій, збанкрутованій системі знову встати на ноги... Але наші ватажки не можуть показати нам порятунку від теперішньої скрути, або вони збанкрутували, і тому час уже поховати всю соціал-демократію...

"Новий" шлях показав на з'їзді Отто Бауер. Досі реформісти й соціал-фашисти фашували тільки Маркса, а тепер вони починають підробляти також Леніна, щоб краще дурити маси. Отто Бауер послався цього разу на Леніна, знаючи, що більшість австрійських соціал-демократичних робітників уже усвідомлює, що є одним-одним вихід із теперішніх злиднів — шлях визволення робітничої класи, шлях пролетарської революції, шлях Леніна. Тим то Бауер заявив: — Ленін казав, що на шлях революції можна ступити тільки тоді, коли можна сподіватися перетягти на бік пролетаріату, що бореться, частину збройних сил держави. Але ж ми без зброї, а владу мішно тримає держава...

Поперше, саме пані Бауер розробили австрійське робітничтво. А подруге, Отто Бауер у тій самій доповіді за червот години пізніше заявив: — Ми голосували в парламенті за зменшення зарплатні урядовців, бо якби не це, то минула була б інфляція, а її наслідком був би хаос. Уряд не зміг би виплачувати поліції та салдатам платню, а наслідки такого банкрутства навіть не можна наперед передбачати.

Що було б тоді? Поліція та армія збунтувалися б, тобт збройна влада разом із робітничтвом повстала б проти уряду. Але саме цього хотіли уникнути шахраї, які ще мають нахабство посылитися на Леніна.

Який же вихід покаже Отто Бауер? Він силкується умовити маси, ніби завдяки тому, що уряд підтримує збанкрутовані банки, капіталізм перетворюється на державний капіталізм, а цей державний капіталізм має мовляв, автоматично перерости в соціалізм... Мовляв, цим шляхом в Австрії дійду без боротьби такого становища, як у СРСР...

"Ось який "вихід" показує Отто Бауер. Але ж це не що інше, як цілковите банкрутство "австро-марксизму", що опинився в безвиході.

Л. Виле.

І В РУМУНІ КРАДУТЬ.

У Букарешті викрито, що касієр банку Бібеску Вода злефравдував у часі чотирох років два мільйони левів. Касієра Тому Атанасія арештовано.